

perne og paa Værn-Engene, og som, hvis man nu gik til denne Ordning, vilde faa deres Eksistensbasis forrykket, sikkert vil protestere imod, at man gaar til en saadan Ordning.

Nu er det sagt af forskellige Talere, at man maatte paaskønne det store Offer, som Ringkøbing Amtsraad har villet paatage sig at skaffe gennem Kommunerne — det er jo ikke Amtsraadet selv, der betaler det. Det var et stort Offer fra den nordlige Del af Fjorden, der her var stillet i Udsigt. Ja, hvis det var saaledes, at den nordlige Del vilde betale det Beløb, kunde man tale om et Offer; men det vil de jo ikke, de vil ogsaa paaligne de sydlige Kommuner dette Offer, de Kommuner, som for enhver Pris vil være fri, de Kommuner, hvis Enge endnu ikke er kommet i den Kultur, som de havde, før Hvide Sande kom ind over dem. Man har nemlig gjort et stort og afgørende Fejlgreb, da man gik til Hvide Sande-Ordningen. Man skulde den Gang have takseret disse Enge, saa man vidste, hvad de var værd den Gang. Nu at paaligne dem Bidrag i Forhold til den Forbedring, de muligvis kunde faa nu, det vilde i Virkeligheden være at give dem en Forringelse, thi de har under den nuværende Tilstand Haab om at kunne faa det tilbage, de har tabt ved Hvide Sande.

I denne Sammenhæng vil jeg henlede det høje Tings Opmærksomhed paa en Udtalelse af afdøde Indenrigsminister Berg, som en Tid var Repræsentant for Skernskredsen, en Udtalelse, som han fremsatte første — og for Resten eneste — Gang, vi havde Sagen til Behandling her i Tinget. Denne Udtalelse vidner om den store Betænkelse, denne Mand altid var i Besiddelse af, om den Angst, han altid nærede for overhovedet at øve Uret mod nogen. Derfor sagde han (Folketingstidenden 1918 — 19 Sp. 2407): „det, som jeg maa henstille til dette høje Ting, er, at der bliver truffet Foranstaltninger, saaledes, at ingen uberettiget kommer til at yde Bidrag, og at de, der faar Skade, faar Erstatning“. Der er ikke et eneste Ord i det foreliggende Lovforslag om det; der er intet om, at de, der faar Skade, skal have Erstatning; men det er et Spørgsmaal, som det vil være nødvendigt for dette høje Ting at overveje, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse læse op, hvad afdøde Indenrigsminister Berg udtalte derom. Han sagde: „Jeg kunde ønske, at Udvalget sammen med Ministeren overvejede, om det ikke kunde udtrykkes noget stærkere i § 3, at der skal være en virkelig Interesse til Stede,

for at man kan komme til at deltage i Udgifterne, der her bliver Tale om. Jeg kunde ligeledes ønske, at man optog en Forhandling med Ministeren om Principperne for Dannelsen af Kommissionen, og endelig vil jeg henlede Opmærksomheden paa, om ikke det kunde være rigtigt, at der blev fastsat Regler for Ydelse af Erstatning, naar der til sin Tid kunde paavises — der skal jo hengaa 6 Aar —, at nogle Lodsejere havde lidt betydelig Skade ved denne Sags Gennemførelse.“ Jeg husker tydeligt, da denne Udtalelse blev fremsat af den afdøde Indenrigsminister. Han havde i Forvejen samtalt med mig om Sagen, idet han spurgte, om man kunde have nogen virkelig Mening om, at der kunde komme Skade ud af en saadan Ordning, og da jeg forklarede ham Forholdet, og hans Vælgere for Resten ogsaa havde talt til ham om det, fremsatte han denne Udtalelse. Jeg tænker, at vi maa skrive os disse Udtalelser bag Øret, naar vi nu skal gaa til at forhandle om dette Forslag. Thi det er jo ikke blot dette, at der er et stort Overtal af de interesserede Hektarer ved Fjorden, der siger nej igennem de Sogneraad, der repræsenterer dem, men det er ogsaa det, at der er voldt dem Skade ved, hvad der er sket ved Hvide Sande. Denne Skade er endnu ikke oprettet, og saa tænker man endda paa at paalægge dem at betale til en Ordning, som de ikke vil have!

Jeg skal saa fremsætte nogle Bemærkninger om Fiskeriet. Fiskeriet er, som jeg allerede har udtalt, et Erhverv, der i alt Fald maa komme i anden Række i dette Forhold. Det er givet, at man gerne vil ordne Forholdene for Fiskerne paa den bedst mulige Maade der ved Fjorden, og det er klart, at man i alle Egne ønsker, at det skal ske. Men saa vidt jeg kan skønne — og jeg har ikke hørt en eneste, der kan afkræfte det —, vil der ikke blive den mindste Forbedring for Fiskerne ved at faa en Ordning oppe ved Hvide Sande. Jeg vil i denne Forbindelse anføre en Udtalelse, som jeg tror, Vandbygningsdirektøren fremsatte oppe ved Hvide Sande. Han udtalte sig ikke saa skarpt, som jeg har gjort det her, men han sagde dog saadant noget som, at ligegyldigt hvorledes Udløbet laves, vil det, naar Fjordens Vandstand bliver saa lav som i Oktober 1921, være umuligt at garantere, at Udløbet ikke lukkes i 14 Dage à 3 Uger. Altsaa, man kan slet ikke være sikker paa, at der ikke bliver lukket. Fiskerne kan blive sandet inde akkurat ligesom nu. Og det sker dog ikke saa tit nu; det sker med Aars Mellemlum,